

Lstislav se nechal odvézt zpět ke dvoru svého královského otce, aby se vyléčil. Začal se na Finette tak usilovně hněvat, že myslel více na pomstu než na své uzdravení.

Princezně nebylo dvakrát do zpěvu. Počestnost jí byla tisíckrát milejší než život a potupná slabost jejích sester ji uvrhla do takového zoufalství, že ho jen stěží mohla mít pod kontrolou. Nicméně špatný zdravotní stav princezen způsobený tím, co následovalo po jejich nedůstojných svatbách, představoval pro neoblomnou Finette další zkoušku. Lstislav, který již byl zběhlý šibal, po svém dobrodružství sebral veškerý svůj rozum, aby své šibalství dotáhl k dokonalosti. Ani stoka ani pohmožděniny ho nerozhodily tolik jako fakt, že narazil na někoho, kdo je mazanější než on. Tušil, jaké následky budou mít jeho dvě svatby, a tak, aby nalákal skomírající princezny, nechal pod okna zámku přinést obrovské bedny naplněné stromy s výstavním ovocem. Ledabylka a Žvanilka, které bývaly často u okna, si tohoto ovoce všimly a okamžitě na něj dostaly neodolatelnou chuť a dotíraly na Finette, aby v koši sestoupala dolů a ovoce natrhala. Princezna byla tak laskavá, že chtěla sestry uspokojit a nakonec tedy sestoupila a donesla jim nádherné ovoce, které princezny hltavě spořádaly.

Příštího dne se na stromech objevilo jiné ovoce. Princezny znovu dostaly chuť a Finette chtěla znovu sestram udělat radost, nicméně Lstislavovi poddaní, kterým se den předtím nezadařilo, tentokrát nepromarnili svou příležitost a zmocnili se Finette a unesli ji přímo před očima jejích sester, které si zoufalstvím rvaly vlasy na hlavě.

Lstislavovi pomocníci pak přivezli Finette do sídla, kde se princ zotavoval. Jelikož se na princeznu nepopsatelně hněval, zahrnul ji hromadou nadávek, na které vždy odpověděla s jistotou a podle své ušlechtilé duše, tak jak se slušelo na hrdinku jako Finette. Nakonec, poté, co ji několik dní držel ve vězení, ji nechal odvézt na velmi vysokou horu a sám za ní vzápětí přijel. Tam jí oznámil, že ji nechá zemřít takovým způsobem, kterým se jí pomstí za všechny lsti, které mu provedla. Následně pak tento proradný princ Finette barbarsky ukázal sud zevnitř plný ostrých nožů, břitev a hřebíků a řekl jí, že ji strčí do sudu, který pak nechá skutálet z vršku hory až dolů, aby ji jaksepatří potrestal. Ačkoliv Finette nebyla Římanka, nebála se mukou, která na ni čekala, na rozdíl od Regula, než ho potkal stejný osud. Princezna zachovala klid a duchapřítomnost. Lstislav, místo toho, aby obdivoval její hrdinskou povahu, se na ni znovu rozzlobil a chtěl ji zabít co nejdříve. S tímto úmyslem se pak sehnul k otvoru v sudu, který měl být nástrojem jeho pomsty, aby zkontroloval, že je řádně vybaven všemi smrtelnými nástroji. Finette, která viděla svého pronásledovatele, jak pozorně zkoumá sud, nemeškala a šikovně ho shodila do sudu a než se princ stačil vzpamatovat, strčila sud z hory dolů.

Ledabylka podléhala zoufalství, že vedla život tak odlišný od toho, co jí bylo po chuti a zemřela zármutkem a únavou. Žvanilka, která později našla způsob, jak v noci uniknout z vílina zámku, si rozbila hlavu o strom a následně zemřela mezi prostým lidem.

Finette, pro své dobré srdce, velmi silně prožívala bolestný osud svých sester ; do toho všeho se dozvěděla, že Krasoslav krále požádal o její ruku a král mu ji přislíbil, aniž by o tom princezně řekl, protože v té době vůbec nebylo bráno v potaz, co k sobě snoubenci cítili. Finette se při této novině až zachvěla, oprávněně se bála, aby Lstislav nevnikla i do srdce jeho bratra, jemuž na něm tolik záleželo a obávala se, že si ji chce princ vzít jen proto, aby ji obětoval svému bratru. Plná obav se šla Finette poradit s moudrou vílou, která si jí vždy vážila tak moc, jako její sestry neuznávala.

Víla však Finette nechtěla nic prozradit, jediné, co jí řekla bylo: „Princezno, jste moudrá a rozumná, až doposud jste vždy při svém chování měla správně na mysli jen to, že je třeba důvěřovat, ale i prověřovat. Usilovně myslíte i nadále na tyto důležité mravní zásady a nakonec budete šťastná i bez mých rad. Finette, které se nepodařilo z víly vytáhnout žádné další rozumy, se velmi znepokojená vrátila do paláce.

Pár dní na to si princův vyslanec princeznu vzal v zastoupení prince a odvedl ji, aby se setkala se svým chotěm, který na ni čekal ve svém honosném kočáru. V prvních dvou městech za hranicemi Čestmírova království princeznu slavnostně přivítali a ve třetím se setkala s Krasoslavem, který ji na příkaz svého otce vyjel naproti. Všichni byli překvapení, když viděli prince s blížící se svatbou tak smutného, kterou si prý sám přál. I sám král mu to vyčítal a přes jeho nechuť ho poslal princezně naproti.

Když ji Krasoslav spatřil, byl jí ohromen; složil jí několik poklon, ale tak rozpačitě, že oba dvory, které věděly, jak je princ duchapřítomný a milý, si myslely, že byl tak zamilovaný, že ho to naprosto vyvedlo z míry. Celé město znělo radostným voláním a všude bylo slyšet hudbu a ohňostroje. A nakonec, po výborné hostině, se měli novomanželé odebrat do svých komnat

Finette, která měla neustále na paměti, co jí připomněla víla, měla na mysli svůj záměr. Princezna si získala jednu ze svých služebných, která měla u sebe klíč od jejich královské komnaty, která jí byla určena, a poručila jí, aby do ní nanosila slámu, rybí měchýř, ovčí krev a střívka zvířat, která jedli na večeři. Pod nějakou záminkou se princezna dostala do komnaty, ze slámy udělala postavu, do které umístila střeva a měchýř plný krve a oblékla ji do noční košilky a nočního čepce. Když Finette tuto pěknou loutku dokončila, připojila se znovu k ostatním a nějaký čas na to byli odvedeni do jejich komnat. Poté co měli čas se upravit, komorná odnesla louče a vzdálila se. Finette okamžitě umístila figuru do postele a schovala se v rohu. Princ, poté, co se dvakrát třikrát hlasitě vzdychl, popadl svůj meč a probodnul jím tělo, které mělo patřit Finette. V tu ránu ucítil, jak krev stříkala všude okolo a nahmatal nehybnou ženskou postavu.

V poznámkách 1,2,3,7 jsem upozorňovala na stylovou nevyrovnanost, ale bylo by možné střídání stylů (vkládání nesourodých prvků do jinak mírně archaizujícího stylu) považovat za oživující prvek; čte se to dobře

přítomné časy (vyžadované sousledností) vyprávění aktualizují

celkově velmi pěkné